

Anekdoten over de geschiedenis van v.v. N.E.O.'25, gelezen in interviews.

HENK SPIERINGS (Clubblad 2002)

Het begint zo: Wanneer de deur opengaat kijk ik in het goedlachse gezicht van de materiaalman.

Eén jaar had hij les van een ander NEO-lid: de heer Dirk de Vries. "Die was streng maar dat was ook wel nodig met zoveel kinderen in de klas." Meester de Vries gebruikte destijds zijn aanwijsstok niet alleen voor het schoolbord. "Hij dan de les bezig waren." Daarbij moest ook Henk op zijn hoede zijn. "De jongen die voor mij zat kon nogal snel bukken en dan moest ik uitkijken dat ik zelf niet geraakt werd."

Na een verkeersongeval werd hem aangeraden niet meer te voetballen en werd hij jeugdleider. Hij herinnert zich een voorval met de C-jeugd. "Het was koud en we waren met elf man op weg (4 kwamen er niet opdagen) naar een uitwedstrijd tegen FC Drunen. Toen we er aankwamen had ik er nog acht. Drie waren er 1-2. De wedstrijd daarop speelden we thuis tegen FC Drunen. De afhakers van de vorige keer kwamen er niet in en we speelden dus nu expres weer met zijn achten. We verloren met 1-2, maar de boodschap was duidelijk."

Als materiaalman gaat er ook wel eens wat mis. Zo gaf hij van de F-jes vorig seizoen de shirts van de E mee. De kleintjes moesten de mouwen toen flink oprollen.

ARIE VAN DONGEN (Clubblad 1964 en 2002)

Pa, Koos van Dongen was van huis uit een echte SDO-er en woonde tegenover het café van de ouders van Annie Willemsen. Het café, destijds het clubhuis van SDO is er trouwens niet meer. Autorijschool Joyce zit er nu in. Datzelfde SDO ging in 1955 op in de fusieclub SSC'55. Voor pa Koos een reden om in 1956 over te stappen naar het Sprangse NEO.

Arie's eerste voetbalwedstrijd

"Mijn eerste voetbalwedstrijd was tegen Wit-Zwart. Het was een thuiswedstrijd en ik stond langs de lijn met mijn uniform aan. Er waren spelers te weinig en dus mocht ik mee doen. Het was wel even vreemd tussen al die grote jongens. Ik stond eerst te beven als een rietje, maar toen ik eenmaal aan het lopen was, ging het vanzelf. Op een gegeven ogenblik botste een grote speler tegen mij op en zag ik niets dan sterretjes. Het huilen stond mij nader dan het lachen. Opeens hoorde ik mijn vader roepen: "Vooruit, jongen, je tanden op elkaar en ertegenaan!" Ik gaf een harde trap tegen de bal en alles was weer vergeten".

Arie trouwde met Kunie en ging in de Vrijhoeve wonen. Dat hem nog lang zal heugen. Kunie, afkomstig uit Wijk en Aalburg, wilde haar jongens op de dichtstbijzijnde voetbalclub hebben en dat was..... SSC! Nimmer ging Arie kijken bij de club aan de Bernhardstraat. "Daar zou dan toch maar heibel van komen." Met de verhuizing naar Sprang konden zijn jongens eindelijk lid worden van NEO. Een pak van zijn hart.

